

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **C. H. P.**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2026, č. j. X, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce je příslušníkem Vietnamu. Do ČR přicestoval v roce 2007 za prací. Od roku 2007 žije v ČR a až do roku 2015 měl dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Na území ČR má přítelkyni a dceru narozenou v r. X. V roce 2015 podal žádost o prodloužení pobytu a v roce 2017 obdržel rozhodnutí o zrušení pobytu. Žalobce se následně pokusil legalizovat svůj pobyt na území ČR podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 8. 2022, již ale žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2022, které nabylo právní moci dne 2. 11. 2022, nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 11. 2023, č. j. 4 Az 30/2022-37, zamítl. Žalobce pak neuspěl

ani u Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), který jeho kasační stížnost proti uvedenému rozsudku odmítl usnesením ze dne 16. 5. 2024, č. j. 3 Azs 159/2023-53.

3. Dne 19. 1. 2026 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a v záhlaví označeným rozhodnutím řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.
4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce předně namítal, že žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nezjistil skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný s žalobcem neprovedl azylový pohovor, aby zjistil bližší skutečnosti, proč žalobce inicioval opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V důsledku toho žalovaný dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru o nepřipustnosti opakované žádosti žalobce a o splnění podmínek pro zastavení řízení. S ohledem na nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí jej zatížil rovněž vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodinných příslušníků, žalovaný tudíž nepostupoval v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný ani nevymezil nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobce a opomenul jej učinit středobodem všech svých úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce. Nepostupoval tak v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V nejlepší zájmu nezletilé dcery žalobce bezpochyby je setrvat v prostředí důvěrně známém, kde se narodila a prožila celý svůj život, tedy v ČR. Přítomnost žalobce na území ČR je pro jeho rodinu naprosto nezbytná, jelikož není v silách jeho družky obstarat výchovu a péči o nezletilé dítě současně se zajišťováním příjmů rodiny. Žalobce má za to, že i přes zrušení humanitárního azylu a přesto, že za vážnou újmu pro udělení doplňkové ochrany se již nepovažuje rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky, povinnost respektovat mezinárodní závazky ČR, včetně těch vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, vyplývá přímo z Ústavy ČR. Tuto povinnost má přítom správní orgán bez ohledu na to, zda rozhoduje o žádosti cizince věcně, nebo procesně. Žalobce v této souvislosti odkázal na bod 41 rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65. Žalobce je proto přesvědčen, že bylo povinností žalovaného i v tomto řízení zjistit rodinné a soukromé vazby žalobce, zejména nejlepší zájem jeho nezletilé dcery, a následně zájem na jejich ochraně poměřit s protichůdným veřejným zájmem a hledat spravedlivou rovnováhu mezi nimi. Žalobce přítom považuje dopad napadeného rozhodnutí za nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Dále shrnul judikaturu k posuzování opakovaných žádostí, zdůraznil, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
6. U jednání dne 10. 6. 2026 žalobce setrval na svém stanovisku, žalovaný se jej neúčastnil.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu.

8. Rozsah přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustné opakované žádosti je značně omezený. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod podání žádosti legalizaci svého pobytu v ČR, neboť ve Vietnamu nic nemá, nemá tam práci ani bydlení a chtěl by zůstat v ČR s přítelkyní a dcerou. V těchto okolnostech žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, přičemž jeho rozhodnutí neshledaly soudy nezákonným.
10. V nové žádosti ze dne 19. 1. 2026 (resp. v Poskytnutí údajů k této nové žádosti) žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že ve Vietnamu již nikoho nemá, rodiče jsou po smrti, jediná žijící příbuzná osoba ve Vietnamu je jeho 40letá dcera, která je provdaná a nemá vůči němu žádné povinnosti. Jeho cílem je zůstat v ČR, má tu nezletilou dceru a přítelkyni, již si zvykl na místní prostředí. Vietnam už zná jen přes zprávy a internet. K dotazu dále potvrdil, že se jedná o stále stejné důvody, které již uváděl v rámci řízení o předchozí žádosti.
11. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
12. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 1. 2026 byla opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z citovaných ustanovení pak vyplývá, že opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit, jen uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož

zákonu. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přípustnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (viz také usnesení NSS ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024-41, bod 6 a judikatura tam citovaná).

16. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*zodpovědný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
17. Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí optikou uvedených judikатурních závěrů a dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto náležitosti obsahuje. Předně je tak třeba odmítnout vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ve stejné míře obecnosti, v jaké byla uplatněna, soud může toliko konstatovat, že napadené rozhodnutí splňuje veškeré zákonné i výše vymezené judikатурní požadavky na své odůvodnění, přičemž s ohledem na svůj charakter procesního rozhodnutí, jak bude dále rozvedeno, netrpí ani nedostatečně zjištěným skutkovým stavem.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce uvedl stejné motivy žádosti, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. konkrétně snahu setrvat v ČR s přítelkyní a nezletilou dcerou, neboť ve vlasti nemá žádné zázemí. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.
19. Žalovaný tak ve smyslu bodu 1) citovaného rozsudku rozšířeného senátu uvedl odůvodněný závěr o tom, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska zákona o azylu. Tento závěr přitom považuje soud za zcela správný. Ostatně žalobce sám při poskytnutí údajů k opakované žádosti výslovně potvrdil, že se jedná o stále stejné důvody. Tento závěr nerozpориje ani v podané žalobě.
20. K výtce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, soud především zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesním, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost žádosti, což znamená, že se žalovaný nezabýval a ani nemohl zabývat zkoumáním důvodů pro vlastní (ne)udělení

některé z forem mezinárodní ochrany podle §§ 12 - 14b zákona o azylu, ale toliko posouzením, zda je opakovaná žádost přípustná. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce žalovanému v rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 21. 1. 2026 uvedl a popsal důvod pro podání opakované žádosti a sám potvrdil, že se jedná o stejný důvod jako v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. K absenci provedení pohovoru s žalovaným pak krajský soud s odkazem na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7 Azs 330/2017-35 uvádí, že za takové situace (podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti) nebylo povinností žalovaného provést s žalobcem pohovor. V postupu žalovaného proto soud žádné pochybení neshledal. Ostatně žalobce pouze zcela obecně tvrdí, že žalovaný neprovedl pohovor, aby zjistil bližší skutečnosti, proč žalobce inicioval opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a v důsledku toho dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru o nepřípustnosti opakované žádosti žalobce. Žádné takové nové skutečnosti v podané žalobě však sám neuvádí a zejména pak netvrdí, jaká objektivní překážka mu v uvedení všech důvodů jeho žádosti bránila. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce možnost k uvedení všech rozhodných skutečností dostal. Pomine-li soud, že je měl uvést již v samotné žádosti, v rámci úkonu Poskytnutí údajů k žádosti byl na důvody podané žádosti dotazován. Bylo tedy povinností žalobce uvést všechny rozhodné skutečnosti. Jak již setrvale judikuje NSS (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Azs 166/2023-19), povinnost tvrzení, a tedy i břemeno tvrzení, leží totiž vždy na žadateli o mezinárodní ochranu. To znamená, že *„v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu“* (srov. rozhodnutí NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86 a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76). Soud však vzhledem k výše uvedenému nepochybuje, že tak žalobce učinil a nyní vznesená námitka je toliko účelová.

21. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změnil postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom, že žalobce v řízení o opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost, na jejímž základě by měl žalovaný opětovně posuzovat žádost žalobce meritorně. Nadto je třeba uvést, že absence ekonomického zázemí v zemi původu rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven v zemi svého původu pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, což je podmínka přípustnosti opakované žádosti podle výše citovaného § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle setrvalé judikatury NSS nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 12, resp. § 14a zákona o azylu (např. rozsudky ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Žalobcem tvrzené důvody lze přitom částečně podřadit pod ekonomické důvody.
22. Dále je třeba pro úplnost uvést, že žalovaný se ve smyslu bodu 3) rozsudku rozšířeného senátu uvedeného výše v odst. 15 v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl přitom, že ve

Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce (tj. od ukončení řízení na NSS v květnu 2024), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

23. Pokud pak jde o žalobcovu námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do žalobcova práva na soukromý a rodinný život, tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, ani tato není důvodná. Okolnosti soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu mohly být v určitých výjimečných případech relevantní z hlediska poskytnutí humanitárního azylu dle § 14 nebo doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Rovněž takové posouzení však bylo vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu, ke kterému v případě zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti zpravidla nedochází (viz např. rozhodnutí NSS ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Azs 76/2021-41, ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32). V usnesení č. j. 1 Azs 49/2020-32, nadto NSS uvedl, že nejlepší zájem dítěte má být zkoumán ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění rodiče dítěte, což je otázka, která v azylovém řízení z povahy věci nenachází své místo. Okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce se již žalovaný zabýval v rozhodnutí o žalobcově první žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž v rámci následného soudního přezkumu věci žalobce pak jak Městský soud v Praze, tak NSS tyto okolnosti a rodinnou situaci žalobce zvážily a shodně dospěly k závěru, že vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a to i při zohlednění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte – dcery stěžovatele (usnesení NSS ze dne 16. 5. 2024, č. j. 3 Azs 159/2023 – 53). Rodinná situace žalobce se přitom od doby posuzování jeho první žádosti o mezinárodní ochranu nijak nezměnila (má zde přítelkyni a jednu nezletilou dceru). Žádnou změnu v tomto směru ani sám žalobce v žalobě netvrdil. Humanitární azyl dle § 14 i doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již však byly zrušeny, proto posuzování okolností rodinného života již v případě udělování mezinárodní ochrany v zásadě nemá místo (kromě otázky azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny).
24. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani žalobcův odkaz na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, neboť jej krajský soud nepovažuje za věcně přílehlavý. V tam projednávané věci šlo o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Jedná se tedy o zcela odlišný právní institut řídící se odlišnou právní úpravou (zákon o pobytu cizinců a správní řád) a tam uvedený závěr byl přijat ve vztahu k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu, což není nyní posuzovaný případ.
25. Dle názoru krajského soudu tak i nadále platí závěry aktuální i dlouhodobé judikatury, dle které „ani v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území České republiky, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodně právní závazky České republiky vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 Úmluvy. (...) Pobyt cizince na území je v takových případech nutno řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, který pozbyli pobytové oprávnění (...)“ (usnesení NSS ze dne 29. 4. 2026, č. j. 6 Azs 24/2026 – 48, bod 14 a judikatura tam uvedená). Byť se jednalo o závěr přijatý ve vztahu k ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu (posouzení opakované žádosti jako přípustné z důvodů zvláštního zřetele hodných), jehož porušení žalobce nenamítal,

má krajský soud za to, že je aplikovatelný i v tomto případě, neboť co do následků se jedná o obdobnou situaci, tj. absence meritorního posouzení žádosti a v důsledku toho absence posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žadatele. Podstatným totiž zůstává, že k žalobcem nastíněné kolizi v tomto případě nedochází. NSS již v usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, uvedl, že „rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“. Žalovaný tedy neměl povinnost se v nyní projednávaném případě zabývat žalobcem namítanými okolnostmi a logicky tedy nemohl pochybit, pokud tak neučinil.

26. Závěrem soud pro úplnost dodává, že žalobce zvolil nesprávný právní institut, neboť k legalizaci pobytu, vyřešení zaměstnání, ekonomické situace a dalších otázek s tím souvisejících slouží již zmiňovaný zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoli zákon o azylu. NSS ve své judikatuře opakovaně připomíná (např. odst. 10 usnesení NSS ze dne 21. 1. 2025, č. j. 1 Azs 286/2024-28), že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“ (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48), přičemž snahy o legalizaci pobytu nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S těmito závěry se zcela ztotožňuje i zdejší soud.
27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 10. června 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

samosoudkyně